

Asuntos privados en lugares públicos

Coeurs, Alain Resnais, 2006

Un seguit de personatges busca tímidament l'amor càlid en una ciutat freda i on sempre neva. Vides privades que lluiten per fer-se visibles en societat.

Neorealisme intimista

La història del cinema francès no seria el mateix sense la figura d'Alain Resnais, un director que abans de posar-se darrere de la càmera va fer de guionista, muntatgista i documentalista; tasques que el van formar, juntament amb les seves inquietuds pictòriques i literàries, en l'art del cinema.

Sempre a segona línia, però mai a tercera, Resnais és un dels representants, juntament amb François Truffaut i Jean-Luc Godard de la *nouvelle vague*, o el que és el mateix, el cinema despullat d'artificis, el realisme portat a la pantalla o la mirada estoica i pessimista que guaitava a través de la dura quotidianitat postbèlica dels anys cinquanta.

D'aquella manera de fer i d'entendre el cinema, Resnais en manté -cinquanta anys més tard i en la pel·lícula que ens ocupa- l'estètica tranquil·la i pausada, la desesperança i el pessimisme calmat dels protagonistes, la presència d'objectius difuminats que es tradueixen a avançar per la vida, cercant el que un vol, però sense esforçar-se massa a

aconseguir-ho per si de cas més endavant es perd. Evidentment, la temàtica fílmica de Resnais, en paral·lel també a la resta de cinematografia del país veí, ha traslladat el neorealisme social cap a l'àmbit més humanista i més íntim de l'individu i al seu paper en la societat d'avui dia. El pessimisme de la postguerra Mundial ha derivat, doncs, en un pessimisme postestat del Benestar; canvien les formes, canvien els protagonistes, però l'essència és la mateixa.

Asuntos privados en lugares públicos és una història sobre la recerca frustrada de l'amor en temps on les fletxes de Cupido es trenquen abans de clavar-se. De fet, el títol original de la pel·lícula, *Coeurs*, defineix millor els protagonistes de les històries: Cors. Tristos, enfurismats, decebuts, pessimistes, puntualment il·lusionats... són cors que busquen, en definitiva, omplir-se d'estima i de passió. Són sis personatges, les històries privades dels quals s'entrecruen (en llocs privats o públics) al llarg del film i amb un comú denominador: la desesperança davant de la solitud, el bloqueig

emocional, la incapa-citat per dir el que se sent a l'altra persona o la capacitat per dir-ho de forma imprecisa i en el moment equivocat. Això provoca l'entrada en una espiral de silenci, por i pessimisme que es tradueix, en diversos moments de la pel·lícula, en la neu que cau lenta i pausadament, que ho inunda tot, que tot ho congela i que apaga les flames, ja de per si tènues, que guspiregen en els cors dels protagonistes. I coses de la ironia, tot això a París, la ciutat de l'amor.

Dan és un soldat que ha sigut retirat de l'exèrcit recentment; vol escapar de la seva pròpia vida i dels seus amics i es refugia en la beguda. La seva nòvia, Nicole, no s'adona de l'estat de degradació de la relació que mantenen i no sap com reconduir la situació. Gaëlle busca desesperadament l'amor. El seu germà Thierry, un agent immobiliari se sent atret per la seva companya de feina, Charlotte, qui juga de forma perversa amb els sentiments de l'home. Lionel intenta combatre la solitud repartint el temps entre el seu pare malalt i una feina com a cambrer.

Una estètica teatral

Resnais s'agafa amb tota la calma del món les seqüències i diàlegs de la pel·lícula. Així va oferint pinzellades subtils a l'espectador alhora de construir els seus personatges i ho fa jugant amb el guió, creant situacions, en ocasions properes al ridícul i convertint els protagonistes en estereotips. Les interpretacions dels actors són més que correctes. Mirades tímides, gests pràcticament invisibles, posats inexpressius, paraules buides, silencis plens de contingut... tot rodat seguint una fórmula gairebé teatral, on fins i tot hi ha moments en què Resnais no amaga el set de rodatge, mostrant expressament pisos sense sostre i forçant la imatge cap a la mentida en què viuen els personatges que poblen la pantalla.

A banda d'un retrat de personatges, *Asuntos públicos en lugares privados* és també una crítica a l'individualisme que presideix la societat actual, un retrat sobre el món de les aparences, un anàlisi dels desajustos que sovint hi ha en la realitat privada de cadascú i la projecció pública que volem donar de nosaltres mateixos.

La pel·lícula, basada, per cert, en una obra del dramaturg Alan Ayckbourn, agradarà als amants de les històries de personatges i de situacions emocionalment denses. Demostra, a més, que als 84 anys, Resnais està en plena forma, que es manté fidel a l'estil que l'ha dut a ésser considerat un dels grans del cinema francès i que alhora és un dels directors més lúcids i atractius a l'hora de plasmar les debilitats de l'ànima humana.

Premis

Entre d'altres guardons, la pel·lícula va guanyar el Lleó de Plata al millor director i el premi Pasinetti a la millor actriu Laura

Morante al Festival de Venècia 2006

A banda, va ser nominada al Lleó d'Or al festival italià i va aconseguir vuit nominacions als Premis Cesar.

Fitxa tècnica

Tècnics

Direcció: Alain Resnais
Nacionalitat: França i Itàlia
Durada: 123 minuts
Producció: Bruno Pésery
Música: Mark Snow
Fotografia: Eric Gautier
Montatge: Hervé de Luze
Vestuari: Jackie Budin

Actors

Sabine Azéma (Charlotte)
Isabelle Carré (Gaëlle)
Laura Morante (Nicole)
Pierre Arditi (Lionel)
André Dussollier (Thierry)
Lambert Wilson (Dan)
Claude Rich (Arthur — voice—)

Filmografia destacada

1959
Hiroshima Mon Amour
1960
El año pasado en Marienbad
1967
La guerra ha terminado
1968
Te amo, te amo
1974
Stavisky
1977
Providence
1984
La vida es una novela
1986
Mélo
1992
Gershwin
1993
Smoking/No Smoking
1997
On connaît la chanson
2003
En la boca no
2006
Asuntos privados en lugares públicos
2008
Les herbes folles